

Kabata

Oktobra 2.puse-decembris 2018(23)

Labdien, lasītāj!

Kalendārs kļuvis vecs....Darba burtnīcas jau gandrīz pusēs...Skan Ziemassvētku dziesmas.....Tuvojas pirmā semestra beigas.

Šajā laikā esam cītīgi mācījušies gan stundās, gan dažādu izglītojošu pasākumu ietvaros.

Projekta "Skolas soma" ciklā mums ir notikušas dažādas aktivitātes. Skolā viesojās mobilais planetārijs, kas dāvāja iespēju ielūkoties visumā. Uzzinājām daudz interesanta par planētām, zvaigznēm un cilvēkiem, kas tās pēta. Bijām Madonā uz 2018.gadā izdoto latviešu spēlfilmu "Bille". Lai arī filma bija ar diezgan smeldzīgu sižetu, bērni to skatījās ar interesi un atzina par vērtīgu esam. 7.decembrī visi skolas skolēni un skotāji ceļoja uz kaimiņpagastu, lai Barkavas pamatskolā baudītu koncertlekciju "Adventa noskaņās" kopā ar Manguļu ģimenei.

Svinīgi aizvadījām divdesmitos Skolas Karoga svētkus, nodevām klašu solījumus un uzklausiņām mūsu skolas absolventes Zita Zondare- Vitoliņa atmiņas par skolas karoga tapšanu. Pasākums noslēdzās ar svētku kūkas baudīšanu.

Mūsu skolā jau trešo gadu visas klases piedalās ierindas skatē, kuru vērtē kompetenta žūrija. 1.-4.klašu grupā 1.vieta 3./4.klasei, 5.-6.kl.ašu grupā 1. vieta 6.klasei, 7.-9.klašu grupā 1.vieta 7./8.klasei. Labākie komandieri Jēkabs Šķēls (1.kl.), Nadīna Eimija Nagle (6.kl.).

Latvijas vēsturi, dabu, sadzīvi un vērtības izdziedājām, iedejojām un izrunājām koncertā "Skolas sola stāsts". Aizvadīta arī ikgadējā pirmklasnieku pieņemšana pie skolas vadības. Iedegta pirmā un otrā adventa svece ...

Ir atkal laiks,

Kad sveces ienāk mājā-

Ar Adventi tā pirmā, otrā, trešā, ceturtā....

Adventa laiku sagaidot, izvērtē sevi un akcentē labestību! Kopā ar klasesbiedriem paveic Labo darbu:

apciemo kādu pagasta sirmgalvi, cilvēks, kas savu darba mūžu veltījis pagasta labklājībai, un varbūt vēl šodien strādā kopā ar saviem bērniem, bet varbūt jūtas vientuļš, tāpēc iepriecini. Katrai klasei jāapciemo kaut viens sirmgalvis!

LAI SKAISTS IKVIENAM ŠIS LAIKS!

Redaktore Sintija Šķēle

17. decembrī plkst. 10:00

"Labais darbs- atcerēties un pasacīt paldies!"

Baltais rīts

Pateicības svētki

Degumnieku pamatskolā

21.decembrī plkst. 19:00

Skolas Ziemassvētku sarīkojums

"Vērtības kā laimes pakavs"

Programmā:

Svinīgā atklāšana.

1.-9.KL. SKOLĒNU IZRĀDE "Maija un Paija"

Ziemassvētku vecīša sagaidīšana.

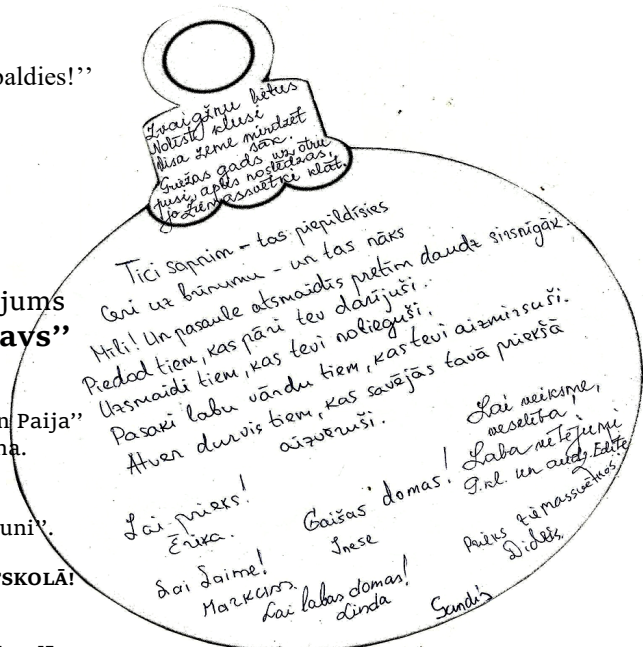
Polonēze.

Vakariņas "pie Skaidrītes"

Ballē spēlēs muzikanti "Kamēr jauni".

LAI PNĪ GAIDĪTI DEGUMNIEKU PAMATSKOLĀ!

Par transportu sazinies ar skolas ļaudīm.

Jauni draugi

Jauni draugi, jaunas emocijas un klāt jaunas prasmes. Cik sen bij tas laiks, kad rakstījām vēstules uz papīra. Vārdos ielikām sajūtas, personīgās domas. Kāpēc mācīties rakstīt vēstuli stundā, kur šīs prasmes pielietot dzīvē? Tieši tāpēc skolas skolēni ir iesaistījušies „penpal” projektā. Kas ir „penpal”? Tā ir sarakste papīra formātā. 6., 7., 8. klases skolēniem. Projekts turpinās jau otro gadu, bet 3., 4., 5. klases skolēni tajā iesaistījās šogad. Pirmās vēstules no Turcijas draugiem jau saņemtas un atbildes nosūtītas. Šādā veidā skolēni nostiprina prasmes, kas iegūtas stundā. Sākam jauno kompetenču izglītību, jēgpilnu mācīšanos.

Lai mums veicas!

Svešvalodu skolotāja
I. Kiukucāne

Degumnieku pamatskolā 2018./2019.m.g. tiek realizēts projekts "Veselības veicināšanas un slimību profilakses pasākumu īstenošana Madonas novada iedzīvotājiem" (9.2.42/16/I/092)
Skolēniem projekta ietvaros ir iespēja darboties kopā ar fizioterapeitu, uztura speciālistu, psihoterapeitu- psihologu, kā arī ieklausīties sportistu un pirtnieku veiksmes stāstos.

Planetārija iekšpusē (foto I.Strode)

Klātienē pieredzētais paliek atmiņā

Jau iepriekšējā avīzē rakstījām, ka mūsu skolā tiek realizēta iniciatīva "Latvijas skolas soma", kas ir lielākā valsts simtgades dāvana vairāk nekā 200 000 Latvijas bērniem un jauniešiem. Sākot ar 2018. gada septembri, tās ietvaros ikvienam mūsu valsts skolēnam tiks nodrošināta iespēja izziņāt un klātienē pieredzēt Latvijas kultūras un dabas vērtības, iepazīt dažādos laikos Latvijā radītās inovācijas un uzņēmējdarbības veiksmes stāstus. Šīs programmas ietvaros mūsu skolas skolēniem bija dotas trīs iespējas bagātināt savu pieredzi, iztēli un zināšanas.

30. oktobrī mūsu pamatskolas skolēni un skolotāji brauca uz Madonas kinoteātri "Vidzeme", lai skatītos 2018.gadā izdoto latviešu spēlfilmu "Bille" pēc Vizmas Belševicas tādas pat grāmatas nosaukuma motīva.

risinās 20. gadsimta 30. gadu beigās. Bille lē, kur bagātīe dzīvo savās ielās, bet

Filmas sižets nodzīvo pasaulē nabagie mītiņš

— citās ielās. Lai arī ar nabadzību Bille ir spējīga sadzīvot, viņai pietrūkst mātes lestības. Tuvinieki Billei bieži mēdz atgādināt, ka viņa ir neapēsta un nekas prāno viņas neiznāks. Līdz ar to Billei rodas sapnis sevi pierādīt un tikt galā ar mazvērtību. Pēc filmas noskatīšanās skolēni atzina, ka filma šķitusi pamācoša, uz pārdomām vedinoša. Bija žēl meitenes Billes, negribētos sevi viņas vietā.

2. novembrī mūsu skolas aktu zālē tika piepūsts gandrīz 3 metrus augsts un piecus metrus plats kupols – planetārijs. Tas, tur rādītajām filmām piešķir telpiskuma sajūtu, radot 3D efektu. Planetārija ideja – radīt skolēnos interesi par astronomiju, bioloģiju un dabas zinātnēm. Redzējām kosmosu mūsdienu formātā. Bijām sajūsmā!

7. decembrī ceļojām uz Barkavas pamatskolu, lai piedalītos un koncertlekcijā "Adventes noskaņās" kopā ar Manguļu ģimeni no Ogres. Muzikāli priekšnesumi: glāžu mūzika, pēdu klavieru melodijas, operas fragmenta baudišana, jodelēšanas demonstrējums un Manguļu ģimenes sakomponētu dziesmu koncerts. Bērniem bija iespēja pašiem pamēģināt vai glāzes ar ūdeni tiešām skan. Tāpat kāds no klātesošajiem drīkstēja kopā ar māksliniekiem uzspēlēt pēdu klavieres.

Paldies, skolotājiem par mums doto iespēju klātienē pieredzēt, sadzirdēt, saklausīt, izziņāt un mācīties.

Elfa Bormane

Ziemeļvalstu literatūras nedēļa

Kā zināms, Latvijā no 12. – 18.novembrim norisinājās Ziemeļvalstu literatūras nedēļa. Arī Degumnieku pamatskolas 5.klases skolēni apmeklēja Ošupes pagasta Degumnieku bibliotēku, lai sveču gaismās rīta stundā visa klase kopīgi lasītu zviedru autoru Eliass & Agnes Vahlund grāmatu "Rokagrāmata supervaroņiem", kurā rakstīts par drosmīgo meiteni Lisu.

Ziemeļvalstīs šis projekts norisinās jau 22.reizi, bet Latvijā – 21.reizi. Projekts ir unikāls ar to, ka gada vistumšākajā laikā vairāk tūkstoš Ziemeļvalstu un Baltijas valstu bibliotēkās un skolās, vienlaicīgi tiek iedegtas sveces un lasīta kopīgi izvēlēta grāmata (rīta stundā vai vakara stundā)...

Ziemeļvalstu literatūras nedēļas galvenais uzdevums ir Ziemeļvalstu literatūras un kultūras iepazīšana. (Šo projektu administrē Biedrības Norden asociācija (Foreningen Norden Forbund), bet Latvijā – Ziemeļvalstu Ministru padomes birojs Latvijā sadarbībā ar Latvijas Nacionālās bibliotēkas Bērnu Literatūras centru un biedrību Norden Latvijā).

Skolēniem bija liels gandarījums piedalīties šajā projektā, jo tehnoloģiju laikmetā mūsu uzmanība bieži vien tiek pievērsta simtiem virzienos – mēs vienlaicīgi pārbaudām e-pastus, čatojam, runājam pa telefonu, spēlējam spēles, pārbaudām bieži sociālos tīklus, taču, lasot grāmatu, prāts tiek koncentrēts tikai lasītajam darbam, kas dod pozitīvas emocijas, dod iekšēju mieru, bagātina vārdu krājumu, uzlabo rakstītprasmi, uzlabo koncentrēšanās spējas un atmiņu, analītiskās spējas, mazina stresu.

Skolēni bibliotēkā darbojās ar lielu interesi, ar nopietnu attieksmi lasīja tekstu fragmentus par supervaroni Lisu un centās iejusties viņas situācijā, kā arī sa-

5.klases skolēni (M.Smelteres foto)

prast, kā tas ir, kad tev kāds no vienaudžiem nepārtraukti dara pāri, aizvairo, grūsta, sit, tikai tāpēc, ka kādam nepatīk, kā tu izskaties vai citu iemeslu pēc...

Dzīvē jau ir tā, ka katram ir jāmacās pastāvēt par sevi un arī jāmacās aizstāvēt sevi, ja tas ir nepieciešams. Tā tas notika arī šajā zviedru autoru darbā, kad Lisa nejauši bibliotēkā atrada grāmatu, kas domāta supervaroņiem, izlasīja un iemācījās daudzas lietas, kā var sevi aizstāvēt, kā celt savu pašapziņu. Iegūtās gudrības no grāmatas mainīja visu Lisas dzīvi, viņa kļuva pašpārliecinātāka par sevi, spēja aizstāvēt sevi un palīdzēt citiem, kas nokļuvuši kādā nelaimē, kā, piemēram, vecais vīrs, kuram zagļi bija atņēmuši zelta monētas. Lisa spēja pārvarēt bailes, apņēmīgi uzveica ar supervaroņu trikiem zagļus un atguva vecā vīra dārgumus. Lisa paveica arī daudzus citus varoņu darbus. Labu darīt otram, tas sagādā prieku un labu pašsajūtu, ka kādam esi palīdzējis.

Šis darbs bija ļoti pamācošs, tas lika arī pašiem skolēniem aizdomāties par to, kā mēs izturamies ikdienā viens pret otru, kāda ir katra rīcība kādā no situācijām.

Pēc mācību stundas bibliotēkā skolēni veica pašvērtējumu – visi kā viens rakstīja, ka šī bija ļoti interesanta un pamācoša mācību stunda, ka noteikti gribētu izlasīt šo zviedru autoru grāmatu visu līdz galam.

Skolēnu secinājums ir tāds, ka grāmatas ir jālasa, tās sniedz daudz jaunu izzinošu lietu, ļauj arī fantazēt un iejusties kādā tēlā. Lasot cilvēks mācās dzīvot, domāt un spriest.

Paldies arī Ošupes pagasta Degumnieku bibliotēkai **Inārai KOKAREI** par sadarbību šajā dienā, jo bija sarūpēti izziņas materiāli un vizualizācija par ziemeļvalstu autooriem un viņu sarakstītajiem darbiem, ko skolēni varēja apskatīt un uzzināt ko vairāk, kas ir pieejams vēl šajā bibliotēkā.

Atvēliet laiku grāmatu lasīšanai!

Mairita Smeltere

Latviešu valodas un literatūras skolotāja

Tas ir mazākais, ko mēs varam darīt, lai pateiktos

Šogad mūsu skolas Karoga svētkiem - 20. Svētkos mūsu goda viesis bija skolas absolvente, skolas Karoga svētku pirmsākumu līdzdalībniece Zita Zondare-Vītoļiņa, kura ar savu stāstījumu par tā laika skolas dzīvi, par skolas karoga tapšanu, par savas dzīves modeli aizrāva mūs visus.

Lūdzu, dalies atmiņās, kā toreiz, pirms 20 gadiem, radās ideja, tapa skices un realizējās doma par Skolas Krogu?

Ja man jāsaka godīgi, tad neko daudz es neatceros, jo ir pagājis ļoti ilgs laiks, bet tas laikam

aizsākās ar "Liespalām" un pulkveža O.Kalpaka brāļameitu Āriju Kalpaks-Grundmani. Kā radās karogs? Atmiņā ir palicis tas, ka skolotājs Māris Šķēls mums zīmēšanas stundā bija devis tādu uzdevumu- uzzīmēt iespējamo skolas karoga skici. Es gan neatceros, kura skolēna ideja tika ņemta par pamatu šim karogam. Vai nu tā bija vairāku skolēnu idejas apvienotas vienā, vai arī pats skolotājs Māris to bija izdomājis, bet tajā laikā karogs kļuva tāds, kāds tas ir tagad.

Skolas Karoga svētki tika ieviesti kā tradīcija un turpinās jau divus gadus desmitus. Lūdzu, pastāsti kā jūs godinājat skolas Karogu?

Ja nemandos, tad mums karoga godināšana bija mazliet savādāka. Lai gan mums arī vienmēr bija goda viesi, proti, Ārija Kalpaks-Grundmane, abas Veltas tantes (Kalniņa un Dragūne), pagasta priekšsēdētājs un kāds no Nacionālajiem bruņotajiem spēkiem. Vispildītāk atmiņā ir palikušas Veltas tantes ar saviem cieniastiem: svaigi ceptu maizīti un āboliem, kas dažiem skolēniem pašiem bija jāsalasa Veltas tantes dārzā.

Cik atceros, tad parasti katrai klasei bija jāsaņem priekšnesums, kas parasti bija saistīts ar dziedāšanu, zvērests, manuprāt, tika ieviests mazliet vēlāk, bet mūsu klase bieži vien kaut ko sastrādāja, jo parasti tas viss

beidzās ar histēriskām smieklu lēmēm priekšnesuma laikā. Mūs sasmēdināt varēja jebkas: rūcošs vēders, ne tā izdziedāta nots, klepus vai kāds cits sākums. Jāsaka, ka pēc tam bija ļoti liels kauns, kā saka, izlietu ūdeni jau nesasmēli, bet toties ir ko atcerēties.

Kādus skolas pasākumus Tu atceries vispildītāk?

Tie droši vien bija Karoga svētki, protams, arī Popiela, lielā Ziemassvētku egle un ar sportu saistīti pasākumi.

Vai skolas laikā bija arī jāstrādā?

Viss atkarīgs no tā, ko mēs saucam par strādāšanu, bet mums bija jāveic savas klases uzkopšanas darbi. Katru nedēļu bija cits dežurants, kurš rūpējās par to, lai klase vienmēr būtu tīra un sakārtota. Kā arī katrai klasei bija iedalīta kāda teritorija skolas apkārtnē, kura bija jāsakopj.

Ko Tu ieguvu mācoties Degumnieku pamatskolā? Kā tas noder "lielajā dzīvē"?

Visvairāk laikam to patriotiskuma sajūtu par vietu, no kurienes es nāku, par skolu un valsti kopumā.

Skola man ir devusi vislielāko pamatu latviešu valodā un matemātikā. Man nekad nav bijušas problēmas ar pieturzīmju lietošanu un teikumu uzbūvi, kas, rakstot kursa darbus un bakalaura darbus, ir ārkārtīgi svarīgi. Es joprojām visās mūsdienu sarakstēs (Whatsapp, Messenger, Instagram utt.) lietoju pieturzīmes un nespēju neko uzrakstīt bez tām. Pēc tā es arī vērtēju citus cilvēkus. Reizēm šķiet, ka tas jau kļūst mazliet slimīgi, bet tik ļoti man tas ir iecaudzināts, ka es nespēju savādāk. Arī ar matemātikai saistīti priekšmeti droši vien bez kārtīga pamata man tik viegli nepadotos. Par to man jāsauc liels paldies skolotājai Logīnai un skolotājai Jermacānei.

Kāda Tev šķiet skolas dzīve mūsdienās? Kādi ir skolēni? Kādi ir skolotāji?

Mūsdienās ir daudz vairāk iespēju nekā tas bija tad, kad mēs mācījāmies. Mēs tikai varējām sapņot par tādu sporta zāli kā tagad. Mums nebija mūzikas instrumentu, ko varētu mācīties. Nebija arī tik daudz dažādu pulciņu. Ja mēs kaut ko gribējām trenēties vai vēl paralēli mācīties, tad vecākiem vajadzēja mūs vest uz Madonu, jo te nebija tādu iespēju. Lai gan tagad arī ir līdzīgi, bet mūsdienās jau visiem ir savas automašīnas. Mums tās bija retajam, tādēļ tas viss nebija tik vienkārši.

Man šķiet, skolās tagad ir pārāk daudz visatļautības, skolās nav tās stingrības, kas bērnos māca cieņpilnu disciplīnu. Bērni, manuprāt, ir nežēlīgāki un mazāk ieinteresēti par dažādām lietām, jo visu ir pārņēmis internets, dažādi "gadžeti" un visādas citas lietas, kas neļauj izbaudīt bērniem un skolas laika īstumu. Protams, daudz no tā visa krietni atvieglo gan skolas dzīvi, gan ikdienā, bet, pēc manām domām, bērniem vairāk laika vajadzētu pavadīt svaigā gaisā, lasīt grāmatas, mācīties valodas un spēlēt prātu attīstošas spēles, nevis agresiju izraisošas spēles, kas tāpat nekādu vērtīgu labumu nedod. Es domāju, ka sports ir tas, kas ir atslēga visam. Tas iemāca gan disciplīnu, gan atbildības sajūtu, gan virza skolēnus uz sasniegumiem. Bērniem ir jāiemācās, ka bez smaga darba nekas tāpat vien nenotiek.

Ja runājam par skolotājiem, tad tie ir dažādi, jo cilvēki pēc būtības ir dažādi. Lielākoties skolotāji ir kompetenti, jo par skolotāju nekļūst vienā dienā, ir daudz jāmācās un jāatrod tas zelta ceļš kā skolniekam iemācīt to, ko viņš pats pārziņ vislabāk. Ja cilvēks ir savā īstajā vietā un tas ir viņa sirds darbs, tad tas arī būs labākais skolotājs pasaulē ikvienam skolēnam. Bet ja skolotājs uz skolu nāk neapmierināts, viss viņu tracina, tad varbūt ir jādomā par citu jomu, kur sevi realizēt un dot sabiedrībai kādu labumu. Un tā ir jebkurā profesijā.

Lūdzu, pastāsti, kā izveidojies dzīve pēc Degumnieku pamatskolas absolvēšanas.

Pēc 9.klases es mācījos Rīgas Amatniecības vidusskolā (tagad Rīgas Mākslas un mediju tehnikums), kas cieši saistīta ar mākslu. Tur es ieguvu tērpu modelētājas un izgatavotājas profesiju. Šī skola mani salauza, pārļauza un rūdīja vienlaicīgi. Lai gan skolu pabeidzu ar teicamu vērtējumu par savu apģērbu kolekciju, tomēr sapratu, ka tas nebūs tas, ko es turpmāk darīšu. Pēc tam es iestājos RTU, kur studēju nekustamo īpašumu pārvaldību, paralēli strādāju, bet Rīga mani bija nogurdinājusi, man tur trūka gaisa, tāpēc iestājos LLU Jelgavā, kur mācījos ekonomiku ar novirzienu "Grāmatvedība un finanses". Šajā skolā es guvu visvairāk zināšanu un kļuva par tādu cilvēku, kāda esmu tagad. Jau tur mācoties sapratu, ka noteikti atgriezīšos mājās, jo lauksaimniecībā vienmēr pietrūkst darba roku un turklāt es esmu tipisks mājas bērns, kas meklēja katru sīkako iegāstu, lai tikai ātrāk varētu tikt mājās.

Pirms pāris gadiem ieguvu vēl vienu augstāko izglītību Malnavas koledžā, bet šoreiz jau saistībā ar to, ko es daru ikdienā, tas ir, ieguvu lauksaimniecības uzņēmuma speciālista profesiju. Biju domājusi, ka pašrādāšu vecāku saimniecībā, palīdzēšu kā vien varēšu un tad sāksu kaut ko savu, bet dzīve noliek visu pa saviem plauktiņiem un sanāca tā kā sanāca, līdz ar to es turpinu darīt to, ko vecāki mums ar brāli ir atstājuši. Un tas ir mazākais, ko mēs varam darīt, lai pateiktos par to, ko viņi mums ir devuši. Viņi visu sāka no nulles un darīja visu iespējamo un pat neiespējamo, lai mums nekā netrūktu un mēs varētu mācīties un pilnveidot sevi. Es uzskatu, ka mums nav tiesību to tā vienkārši vieglu roku palaist vējā.

Paralēli lauksaimniecībai esmu aizrāvusies ar, kā es saku, "kūkošanu". Tas ir veids kā es atslābinu savus nervus un sakārtoju domas, protams, arī sportošana man dod to pašu efektu. Intensīvi apmeklēju dažādus ar kulināriju saistītus seminārus un meistarklases, bet šī joma noteikti nav vienīgais, ko es vēlos apgūt un darīt. Noteikti pie tā neapstāšos, jo nekas jau vien neiespējams, vajag tikai darīt un vienmēr mazliet vairāk un labāk nekā vakar.

Ja būtu iespēja vienu dienu nokļūt atpakaļ skolas solā, kā skolniecei, ko Tu darītu?

Droši vien to pašu, ko darīju skolas laikā, proti, labi mācītos. Lai gan...ko gan es mānu! Visu dienu pavadītu sporta zālē!

"Cālēnu" paveiktie darbi

Lai gan mazas mūsu rokas, darbiņi mums labi sokas.
Tā piemēram šajos Miķeļos, zīles krāvām vezumos,
Ķirbi vēlām, ābolus zobos nesām, istabu slaucījām un ciemiņus gaidījām.
Mārtiņdienā maskas darinājām un uz ausīm tās karinājām.
Mācījāmies kā uzklāt galdu ar galdautu baltu.
Latvijas dzimšanas dienu svinējām un skaistu dziesmiņu skandējām.
Sarkanbaltsarkanu kūku pagatavojām, mmm pirkstiņus aplaizījām ...

Izšāvām tam par godu
salūtu, neaiztiekot mūsu
kopējo valūtu!

Tā paskrējis laiks ir dar-
bīgi un gaidām Ziemassvētkus cerīgi,

Lai tie atnes mums ne tikai dāvanas, bet arī baltas, baltas kupenas!

**Lai mums visiem ģimeniski un priecīgi Ziemassvētki,
kā arī radošām idejām un labiem darbiem pilns
Jaunais gads!**

"Cālēnu" audzinātāja Indira Baltā.

SAULESZAĶĒNU GADS

2018./2019. mācību gads jau pusē... Šie mēneši paskrējuši tik ātri, ka nu ir laiks nedaudz apstāties un atskatīties atpakaļ – kā tad nu mums, Sauleszaķēniem, līdz šim ir gājis.

Jaunais mācību gads Sauleszaķēnu bērniem atnācis ar jaunu skolotāju, priecīgu atkalsatikšanos pēc garās vasaras un asteru un dāliju pušķiem. Līdz šim esam cītīgi gatavojušies skolai – mācījušies burtus, iepazīnušies ar ciparu grāmatu un kļuvuši par dabas pētniekiem. Daudz darbojušies ar dabas materiāliem, dziju, krāsainiem papīriem, plastilīnu, griežot, līmējot un gatavojot dažādas lietas.

Tā, kustinot mazos pirkstiņus, sagaidījām Miķeļdienu, kurā mācījāmies gatavot veselīgus kokteiļus, salātus un vārijām ābolu ievārijumu! Pirms tam piedalījāmies Pasaules Olimpiskajā dienā, aktīvi vingrojot un darbojoties jautrajā pēcpusdienā, izpildot dažādas sportiskas aktivitātes. Tā kā mācāmies rakstīt, tad ar skolotājas palīdzību uzrakstījām

pirmo nopietno vēstuli – LTV1 raidījumam "Kas te? Es te!". Viņi rīkoja konkursu bērnu slimnīcā esošajiem bērniem, sadarbībā ar dakteriem Klauniem. Līmējām, plēsām un veidojām trīs dažādus klaunus un kopā ar vēstuli aiznesām to uz pastu, kur sūtījums tika sūtīts tālāk, lai iepriecinātu mazās sirsniņas.

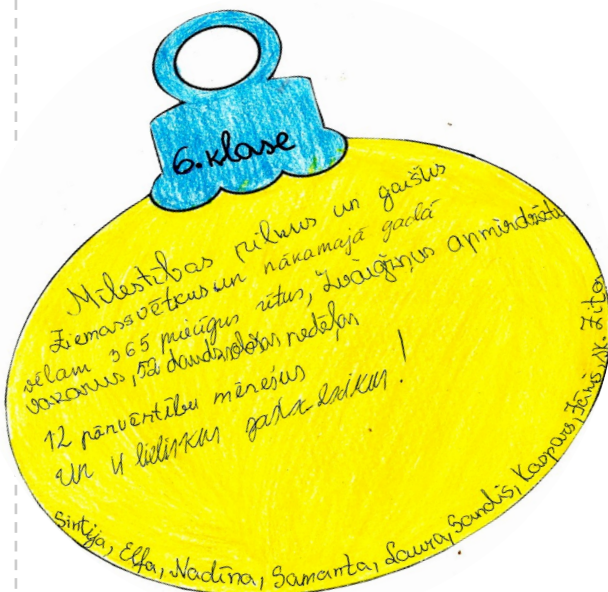
Kad rudens bija atnācis ar krāšņiem kļavu pušķiem, devāmies pārgājienā apkārt Degumniekiem, lai iepazītu dabas skaistumu rudenī. Veicām pētījumu, vērojām apkārtni un vācām dabas materiālus, lai pēc tam, kopā ar vecākiem, izveidotu dabas glezniņas. Vissvarīgākais uzdevums pārgājiena laikā bija savākt sadzīves atkritumus. Sauleszaķēni pēc garās pastaigas jutās gandarīti un lepnī par paveikto!

Devāmies arī ekskursijā "Mums blakus", apmeklējot vietas, kas atrodas no mums tepat – netālu. Mācījāmies saskatīt dažādas lietas, attīstot savu fantāziju akmens dārzā "Vaidavas". Bijām ciemos pie dažādiem brīnumainiem putniem un tējas pēcpusdienu.

Paralēli visiem šiem darbiem svinam dzimšanas dienas, dejojām, dziedām ar skolotāju Līgu piedalījāmies Džimbās bērniņu. Turklāt, mācījāmies ne tikai mēs, mas un tēti!

Nu ir pienācis Ziemassvētku gaidīšanas laiks. Rūķis mums ir sagatavojis Adventes kalendāru ar uzdevumiem, kas jāizpilda katru dienu. To rīta aplī atver dežurants. Skaitam dienas līdz svētkiem un kopā ar skolotājām Līgu un Inetu gatavojamies Ziemassvētku eglītei un izrādei "Kraukšķītis". Esam apņēmušies sagaidīt jauno mācību gadu ar jaunu sparū, enerģiju un visiem novēlam, lai svētki atnāk balti un sirsniņām, lai vienmēr silti!

un apmeklējam baseinu. Kopā nodarbībās par drošu bet arī mam-

Audzinātāja Elvita Melngaile

Turpinām rubriku!

Dzīvojoj Latvijas Simtgades gadā, skolas avīzē publicēsim skolotāju, skolas darbinieku, vecāku un vecvecāku skolu atmiņu stāstus. Ir lietas un cilvēki, kas mūs stiprina, kas mūs iedvesmo un, kas mūs virza uz priekšu. Var būt tieši pirmā skola, pirmā audzinātāja vai kāda īpaša skolotāja ir bijis iedvesmas avots un cēlonis šodien sasniegtajam un paveiktajam. Avīzes veidotāji aicina kavēties atmiņās, pārstāstīt par to mūsdienu skolēniem.

Šoreiz par savām skolas gaitām pastāstīja otrklasnieka Gustava Aizpurva mamma, pirmklasnieka Jēkaba Šķēla mamma un pirmklasnieka Mārtiņa Mālnieka vectēva māsa.

BIJU RĀTNS BĒRNS

Savas skolas gaitas sāku 1985.gada septembrī kā ābečnieks, kad 2 reizes nedēļā vecāki veda uz Rupsalu, kur bija Ošupes astoņgadīgā skola. Tad arī šai mazajai skoliņā turpināju mācīties visus skolas gadus. Sākām kā 6 skolēni, bet 9.klasi beidzām jau 9 skolēni. Paralēlklāšu nebija, bet bija apvienotās klases. Skolā bija arī dažādi pulciņi-ansambļi, tautiskās dejas, teātra pulciņš, mājturības pulciņš, kur kaut ko gatavojām, cepām kūkas.

Katru rudenī bija kartupeļu talkas, kad skolēni saimniecības "Aiviekste" laukos vāca kartupeļus. Vasarās bija jāstrādā skolas lauciņos 6 dienas, pārējā vasara pagāja mammas darba vietā, jo bērniem bija arī jāstrādā, citi ravēja biešu laukus, citi ganos gāja, bet bija bērni, kuriem

vecāki strādāja lopu fermās, tad varēja būt par palīgiem saviem vecākiem.

No blēņām nav nekā tāda, biju rātns bērns. Atceros kā krievu valodas stundā klases biedrs sasēja bizes man ap krēslu atzveltni un ceļoties augšā, likās ka matus noraus. Par to ar grāmatu puisim iesitu. Pārējā mācību stunda mums pagāja abiem stāvot kājās.

Skolā svinēja sākumā Jauno gadu, tad mainījās laiki un sāka svinēt Ziemassvētkus. Vecāki apmeklēja šo pasākumu, jo tad katra klase un pulciņš bija sagatavojis kādu priekšnesumu. Bija arī klases eglītes ar laimes akām. Bet vairāk man patika klases vakari, kad apvienojās divas klases un to rīkoja, bija gan dejas, gan rotaļas.

2.klases skolnieka Gustava mamma Ina Jaška

SKOLAS LAIKS BIJA INTERESANTS GAN AR BLĒŅĀM, GAN AR MĀCĪBĀM

Mācījies Degumnieku 8-gadīgajā skolā no 1978.-1986.gadam, skola man bija ļoti tuvu, vajadzēja tikai pāriet pāri ceļam un skolā esmu. Tas bija labi, bet slikti bija tas, ka, ja kādu dienu neaizgāju uz skolu, ārā iet nevarēja, jo skolotāji to redzētu. Bērnodārza toreiz Degumniekos nebija un netiku vesta arī uz kādu citu, bet uz skolu no 6 gadiem vajadzēja iet vienu reizi nedēļā. Tur trenējāties vilkt svītrīnas, ķeksītšus, gluži tāpat kā tagad bērni pirmsskolā, tikai viņi to dara katru dienu. 1. klasi uzsākot mums bija jāiemācās dzejolis un tas būšot jāierunā lentu atskaņotāja ierakstā un pēc 8 gadiem mums to solīja atskaņot, bet tas nenotika, jo, kā zināms, ar tehniku dažādas nebūšanas notiek. Es tikai atceros, ka ar mikrofonu rokās, pilnu zāli klausītāju un ar lielu uztraukumu sākās manas gaitas. Uz skolu vajadzēja iet rūtainos krekliņos un sarafānos, vai kleitās. Man bija sarafāns. 4.klasē mūs uzņēma oktobrēnos. Neatceros, kuros Brāļu kapos mēs bijām, bet atminos kā stāvējām vienā rindā un pēc tam tika piespraustas nozīmītes ar Vladimira Iljiča Leņina ģimetni. Nozīmītes vajadzēja nesāt katru dienu pie skolas formas. Vēlāk mūs uzņēma pionieros, kur vajadzēja mācīties statūtus, ko atrāsīja komisija. Pionieriem vajadzēja katru dienu nēsāt kaklaudu, ko atnākot mājās, vajadzēja skaisti nolikt uz krēsla, jo tas ļoti ātri saburzījās. Skolā biju ļoti aktīva: dziedāju ansambli un korī, darbojos teātrī, dejuju modernajās dejās (mazākajās klasēs). Atceros kā kluba zālē mācījāties valša soļus, ko mācīja skolotāja Lauva. Atceros, ka mācīja arī pūšamos instrumentus, bet mani tas neuzrunāja un es ātri to pamatu. Skolā notika arī tautisko deju pulciņš, kuru vadīja Anita Tropa un dambretes pulciņš, kuru vadīja Jāzeps Juhņevičs, kurš joprojām piedalās dambretes turnīros Degumniekos. Turnīrus organizē mans skolas biedrs un viņa dēls Maigonis Juhņevičs. Mācību priekšmeti bija līdzīgi mūsdienai priekšmetiem, tikai mums nemācīja angļu valodu. No svešvalodām bija krievu valoda un no 4.klases arī vācu valoda. Sports saucās- fizikultūra, kurā pavasaros gājām ārā kraut malku šķūnī aiz skolas, kas bērnu acīm šķita ļoti, ļoti liels. Vēl mums no 8.klases bija jāiemācās rasēšana –precīzi darbi. Prātā nāk lielās malkas talkas, kad vecāko klašu puīši stāvēja kā uz trepēm un krāva, bet mazāko klašu bērni padeva malku "kēdītē". Klasē mums katram bija savi pienākumi –kasieris, saimnieks, kavējumu apsekotājs, kurš reģistrēja kavējumu zīmes burtnīcā, sanitārs, kurš pārbaudīja nagu, ausu, kaklu un roku tīrību, klases dežurants, kuram pirms stundas bija jānoslauka tāfele, pēc stundām jāaplaista puķes, jānoslauka putekļi un jāizslauka klase. Klases dežuranta darbu pieņēma skolas dežurants. Vasarā gājām lauciņos (vietā, kur tagad ir slidotava). Par lauciņiem atbildīgā bija skolotāja Eleonora Bērziņa, kura mums iedeva mazas burtnīciņas ar sagrafētām ailēm. Par darbu saņēmām atzīmes. Mazākajās klasēs strādājām 4 dienas, lielākajās 6 vai 7. Rudenī braucām strādāt uz milzīgajiem kolhoza kartupeļu tīrumiem. Sasēdināja mūs autobūsā, braucām dziedādami. Gaidot autobusu atpakaļceļā, kurinājām ugunsgrūdu, cepām kartupeļus (mmmm...apdegusi miziņa). Notika arī klases vakari, kur tika spēlētas spēles un dejots, mums gan klasē bija 2 zēni un 8 meitenes, tad nu lielāka dejošana sanāca Ziemassvētku ballēs, kad spēlēja lauku kapela. Meitenes skrēja uzlūgt vecāko klašu zēnus (diez vai viņiem tas patika). Skolas laiks bija interesants gan ar blēņām, gan ar mācībām. Skolas laikā nedrīkstējām bez atļaujas apmeklēt filmu vakarus, kuri notika klubā, bet tas ļoti vilināja, jo tur rādīja indiešu filmas ar skaistiem tērpiem, dziesmām un iemīlēšanos. Bija reizes, kad es uz tām aizgāju bez atļaujas, bet pēc tam rakstīju paskaidrojumu. Mācījāties vecajā skolā, bet gaidījām jauno, jo runas kļīda par tās celšanu. Kad mācījies 7.klasē, savu klases bildi un nezinu, ko vēl, lielā pudelē nesām uz jaunās skolas celtniecības vietu un ierakām to pamatos. Notika svinīgas uzrunas, kuras teica direktore Ināra Logina. 1986.gadā mēs absolvējām savu Gotlība skolu, bet nākamais izlaidums jau notika jaunajā Degumnieku skolā.

Iveta otrā no kreisās puses

Skolu stāsti!

MUMS ARĪ KATRAM SAVU DIENU BIJA JĀPALĪDZ VIRTUVĒ

1952.gadā sāku mācīties Lakstienas pamatskolā, ekā, kura šobrīd stāv vienuļa un pamesta. Beidzot 4.klasi bija 3 eksāmeni. Skolā mēs bijām aptuveni 60 skolēni, skolotājas Erna Rudzīte un Ausma Broka.

Pēc 4.klases pabeigšanas mācījies Degumnieku 7-gadīgajā skolā. Mēs klasē bijām 8 skolēni—4 meitenes un 4 zēni. Audzinātāja Inta Resne. Skolas direktors Antons Bruzgulis, viņš arī dziedāšanas skolotājs. Skolā bija koris un ansambļi. Es arī piedalījos. Skolā bija arī internāts, gulējām tajā pa nedēļas vidu. Sestdienās līdz pusdienlaikam arī bija jāmācās skolā. Skolas kopgaldā par saimnieci strādāja Marija Solzemniece. Ļoti garšīgi gatavoja ēst. Mums arī katram savu dienu bija jāpalīdz virtuvē. Ziemā, ja bija sniegs, fizikultūras stundās braucām ar slēpēm no Līdakalna. Atceros, ka pie skolas iestādījām eglītes, bet diezgan slikti augs. Man patika glīti rakstīt un zīmēt.

1952.gads— Lakstienā

1959.gadā—7.klases izlaidums Degumniekos

1959.gads—7.klases izlaidums Degumniekos

Jēkaba un Mārtiņa Mālnieku vectēva māsa Rita Stērniece

Ingunu kopa ar Ingunu Stulpiņu

Pirmklasnieka Jēkaba Šķēla mamma Iveta Šķēle